

El Mediterrani

Suplement informatiu de la crisi migratòria sobre Europa

El Mediterrani,
una fossa
comuna
pàg. 2

L'emigració,
un factor
estructural
pàg. 3

Respostes
i solidaritats:
el cas de Síria
pàg. 4

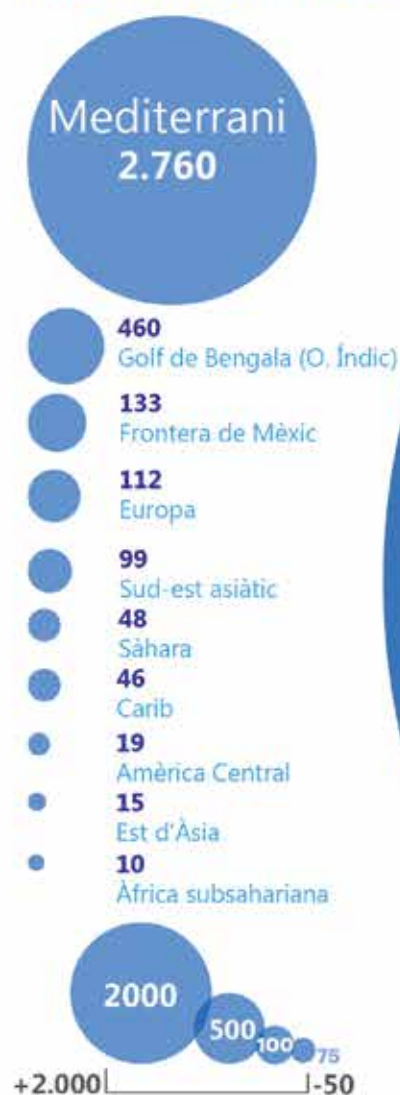
Un imperatiu
ètic per canviar
de polítiques
pàg. 5

Maltractament
a les polítiques
d'integració
pàg. 6-7

Fundació
Solidària Flama:
contra l'opressió
pàg. 8

El Mediterrani, una fossa comuna

NOMBRE DE PERSONES
MIGRANTS MORTES EL 2015

Data actualització
7 setembre 2015

Font: International Organization for Migration (IOM). www.iom.int

PRINCIPALS RUTES
MIGRATÒRIES
AL MEDITERRANI

INFOGRAFIES: Gerard Casadevall

- Capital
- Ciutat
- Ruta principal
- Ruta secundària
- Zona de conflicte armat
- Àrea de repressió severa
- Fluxos migratoris

Vítor M. Cabral
Fundació Solidària Flama

Segons les dades de l'International Organization for Migration, entre el gener i el setembre de 2015, un total de 470.000 persones han creuat el Mediterrani en direcció a Europa: prop de 2.800 es troben desaparegudes o han mort durant la travessia. El Mediterrani s'ha convertit en una autèntica fossa comuna, la frontera més letal del món.

Majoritàriament, les persones desplaçades provenen de zones en conflicte (el principal és la guerra de Síria) i fugen d'un context de violència amb l'única voluntat de salvar les seves vides. Un altre dels motius és la persecució política, com en el cas de la dictadura d'Eritrea. Els que aconse-

guen arribar a les costes d'Europa inicien una altra travessia, aquesta per via terrestre, plena de nous entrebancs i penúries. Rebutjats, presos de la indiferència, es desplacen en unes condicions molt precàries i se'ls concentra en camps on la situació és, en molts dels casos, inhumana: envoltats de brutícia, patint fam i sense assistència mèdica.

Ens trobem davant d'una crisi migratòria diferent de les precedents, per la seva dimensió, pel tipus de persones implicades i per la complexitat dels desplaçaments per via marítima, més nombrosos que en altres moments. També perquè, encara que les arrels es troben principalment en els moviments forçats i massius de població a l'Àfrica i a l'Orient Mitjà, la gestió dels fluxos migratoris per part dels països de la Unió Europea (UE, que anteposen la

protecció de les fronteres a la protecció de les persones) contribueix a engrandir l'abast de la crisi.

Tot i que aquest flux migratori estigui format majoritàriament per refugiats (un 82%), l'arribada dels anomenats *immigrants econòmics* no s'ha aturat. Independentment de les motivacions del desplaçament, totes les persones haurien de rebre el mateix tracte, prioritant salvar les seves vides, haurien de ser acollides i se'ls hauria de facilitar l'establiment al país de destí. No obstant això, convé recordar que la majoria dels països de la UE incompleixen el dret internacional quan deneguen el dret d'asil als desplaçats a conseqüència de la violència o de la persecució política.

Existeix una primera explicació per entendre la dimensió d'aquest flux migratori: la

saturació dels països que han rebut gran part dels refugiats que ara miren cap a Europa: el Líban (1.113.000 refugiats), Jordània (629.000), Turquia (1.939.000) i l'Iraq (248.000). En aquest context, les xarxes de tràfic de persones i els facilitadors il·legals del transport fan negoci amb les persones, afavorits pel caos existent a països com, per exemple, Líbia.

Tot i que la prioritat hauria de ser la gestió dels desplaçaments (salvar vides al mar i procurar les millors condicions possibles d'acollida), no podem obviar que la resolució d'aquesta crisi migratòria passa, també, per abordar globalment els fluxos migratoris: des de les causes dels desplaçaments forçats i *voluntaris* fins a les polítiques d'integració i acollida.

Tunísia és un lloc de pas per als refugiats provinents de països en conflicte com Líbia o Eritrea

L'emigració Sud-Nord: un factor estructural

Brian Anglo

Campanya Papers sense Contracte

En els darrers temps, arran de la guerra civil multilateral a Síria o l'enduriment de la dictadura a Eritrea, centenars de milers de persones han buscat la salvació emprenent un perillós viatge cap a Europa. L'escala d'aquests fets, juntament amb els milers de morts que han ocasionat, ha impactat l'opinió pública europea. Alhora, en tractar temes d'immigració, els mitjans de comunicació i el discurs polític han tendit a emfasitzar qüestions d'asil establint una distinció entre refugiats (mereixedors d'ajuda i acollida... si més no en principi; a la pràctica, són figues d'un altre paner) i immigrants econòmics (els quals, segons es diu, cal tenir a ratlla).

Tanmateix, moltes vegades, fa de mal destriar els elements econòmics dels aspectes polítics. L'aplicació de mesures econòmiques neoliberals pot amenaçar tant la supervivència com la persecució directa. I com més resistència a l'opressió o a l'explotació, més repressió. Aquesta suposada dicotomia nítida és incapaç de donar compte dels múltiples factors que expliquen la variadíssima gamma de casos individuals. Quan una persona o una família contempla la possibilitat d'emigrar, la decisió final depèn de la interacció d'un munt de circumstàncies objecti-

ves i subjectives: les expectatives si es queda, les oportunitats si marxa, el grau de desesperació, d'il·lusió, de temeritat...

La desigualtat representada com un fet natural

Repetidament, s'obvien les causes estructurals de les migracions. Avui dia, atribuir les migracions a la desigualtat –sobretot la que existeix entre el Nord i el Sud– ha esdevingut gairebé un lloc comú. Aquesta desigualtat, però, es tracta com si fos el resultat d'un procés neutral que pot ser modificat mitjançant l'ajuda al desen-

La desigualtat entre països, en gran part, és conseqüència de l'espoli o la dominació econòmica colonialista

volupament, però que mai pot eliminar-se. Tanmateix, la desigualtat entre països també té la seva explicació. En gran part, és conseqüència de l'espoliació directa o de la dominació econòmica imperialista o colonialista. Aquests mecanismes no han desaparegut del tot, però, actualment, la clau de la desigualtat es troba més aviat en el capitalisme neoliberal global, un sistema que ja abraça el món sencer i obeeix fonamentalment als interessos d'un nombre

limitat d'estats, multinacionals i entitats financeres. Aquest engranatge, amb els seus paradisos fiscals, préstecs a canvi de plans d'austeritat i intercanvis comercials desequilibrats, assegura el subdesenvolupament permanent (i les desigualtats interiors) de determinats països.

Dins aquest marc, s'ha anat configurant un mercant laboral mundial, amb una divisió del treball fortament jerarquitzada, que permet el trasllat constant de la producció allà on la mà d'obra resulti més rendible, pel seu cost, enquadrament o habilitats. Posa tots els treballadors cada cop més en competició els uns amb els altres. Però moltes activitats econòmiques, com ara la construcció, l'hostaleria, l'agricultura, els serveis d'atenció personal, no es poden deslocalitzar així. En aquests casos, veiem un fenomen que alguns anomenen deslocalització *in situ*, equivalent a la importació de mà d'obra barata (incloent-hi persones *sense papers*).

No hi ha una autoregularització automàtica i perfectament equilibrada d'aquest sistema, però és important entendre'l en el seu conjunt: és una mena de simbiosi parasitària en què la manca d'oportunitats estructuralment determinada en certs llocs tendeix a expulsar una part de la població (sovint entre la més capacitada o ben formada) mentre que, en d'altres, la necessitat de mà d'obra exerceix un *efecte crida*. Sota aquesta perspectiva, es constata per què les migracions han existit i continuaran existint i per què els treballadors d'arreu tenen interessos comuns.

Papers sense contracte

A Catalunya, com a la resta de l'Estat espanyol, hi ha desenes de milers d'immigrants *sense papers* que compleixen tots els requisits per regularitzar la seva situació... menys un: tenir un contracte laboral d'un any, cosa pràcticament impossible avui dia.

La campanya Papers sense contracte té l'objectiu d'aconseguir una flexibilització d'aquesta exigència, tant per als primers permisos com per a les renovacions. Considera que això és possible sense canviar la llei d'estrangeria, a condició que hi hagi voluntat política o una relació de forces favorable. Per tant, és una campanya social i política que busca pressionar les administracions utilitzant diferents mitjans, des de la mobilització de les persones directament afectades fins al suport d'un ampli ventall d'organitzacions.

Basant-se en assemblees i manifestacions multitudinàries arreu del territori, ha presentat sol·licituds de milers de persones i s'ha reunit amb ajuntaments, la Generalitat i la delegació del govern central. Amb els canvis polítics que s'estan produint, és el moment d'intensificar la mobilització.

> <https://stopapartheid.wordpress.com/>

Manifestació celebrada el 14 d'abril de 2015 a Barcelona

Victor Serri

Respostes i solidaritats: el cas de Síria

Francesc Tubau

Activista dels moviments per la pau

Durant tot l'estiu hem viscut la tragèdia dels refugiats i ara, a corre-cuita, els governs de la Unió Europea busquen solucions per donar-los acollida. En la seva gran majoria, aquests refugiats són sirians. La guerra en aquest país ha provocat una greu crisi humanitària que ha fet que, a molts punts de l'Estat espanyol, s'estigui replantejant com organitzar la solidaritat i quins han de ser els objectius del moviment per la pau i contra la guerra.

Des de l'inici de la guerra, ara fa més de quatre anys, diverses associacions de sirians a Catalunya han organitzat manifestacions a Barcelona per denunciar la situació tràgica que viu el seu poble. Ha estat i és habitual que, molts dissabtes a la tarda, es faci una petita manifestació que s'inicia a la plaça Catalunya i acaba a la plaça Sant Jaume. Majoritàriament, els assistents són d'origen sirí. També hi han participat entitats cíviques i polítiques que treballen en l'àmbit de la solidaritat i de la pau, a vegades implicant-se en l'elaboració d'un manifest o en l'organització d'algun debat. Generalment, però, totes aquestes activitats han estat minoritàries, segurament perquè han estat mal organitzades o perquè als mitjans de comunicació no els ha interessat difondre-les.

Això ha provocat que alguns sectors actius dels moviments socials hagin interpellat els protagonistes d'accions més massives: com és que no es fa res sobre la guerra de Síria? Uns altres, amb mala intenció política, també han preguntat: on són els del No

a la guerra o Aturem l'imperialisme? On s'amaguen els amants de les pancartes i la cridòria que s'atreveixen a donar lliçons d'ètica o de moral?, diuen.

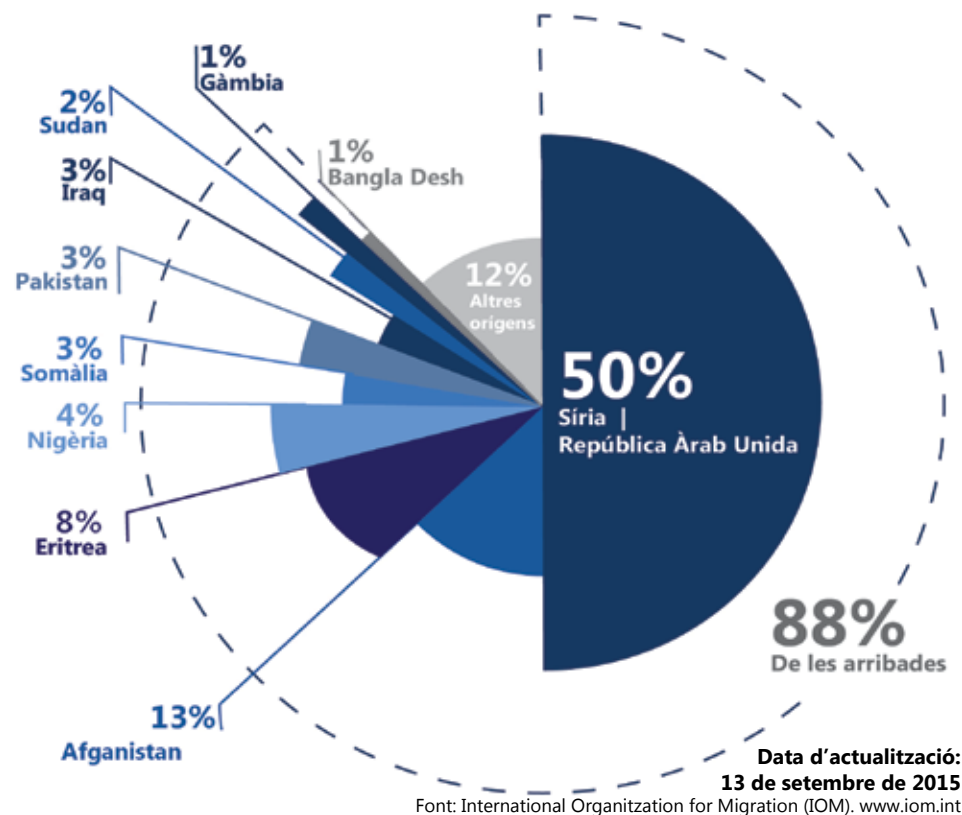
El primer que s'ha de dir és que ningú no s'amaga ni pretén donar lliçons de res. El moviment per la pau i contra la guerra no és una màquina automàtica que, davant de cada conflicte, es posa en marxa tota sola. Tant de bo totes les persones i entitats que estan en contra de les guerres es posessin d'acord des del primer moment i actuessin ràpidament. Hem d'aconseguir-ho.

Construir respostes

La realitat és complexa i la de Síria ho és molt. Hi intervenen tantes potències i interessos, de dins i de fora de la zona, que l'anàlisi i la presa de posició esdevenen complicades. Els poderosos, com el govern dels Estats Units, utilitzen tota mena de mentides i cinismes per justificar les seves accions, per exemple, bombardejar Líbia o Síria. Aquesta mateixa gent, segurament, trafica i ven armes als protagonistes directes de la guerra. En alguns casos, ho fa beneïda per l'ONU. Existeixen diverses sensibilitats pacifistes, travessades per debats i mètodes diferents d'enfocar els problemes. Un dels més importants és diferenciar el suport humanitari del fet militar en una intervenció que pot tenir interessos polítics i econòmics no declarats.

Malgrat tota la complexitat, les dificultats, els dubtes i les incomprensions, la consciència ens diu que, a Síria, s'hi estan vulnerant sistemàticament els drets humans i, per tant, hi ha prou elements per

ELS 10 PRINCIPALS PAÏSOS D'ORIGEN DE LES MIGRANTS DE LES RUTES MEDITERRÀNIES

solidaritzar-nos-hi. Si tenim elements per mobilitzar-nos, també hem de saber el perquè i hem de ser capaços de construir un discurs i elaborar un llistat de demandes per fer arribar a les nostres institucions.

Entre molts altres, hi ha set objectius que hem de tirar endavant:

1. Aprofundir més en el coneixement de la realitat àrab i musulmana, de la seva història. És important discutir-la i valorar-la.

2. Participar en l'organització de l'ajuda als refugiats i exigir canvis fonamentals en les polítiques de l'Estat espanyol. Com diu el manifest del col·lectiu Tadamon (solidaritat en àrab): "Cal canviar les polítiques d'asil, d'atenció als refugiats i de rescat marítim. La Unió Europea ha d'acollir els sol·licitants

d'asil, facilitar el reassestament i la tramitació de vises humanitàries".

3. Exigir justícia i responsabilitats. La població ha estat desplaçada i assassinada. S'ha de determinar com s'ha arribat a aquesta situació i qui n'és responsable.

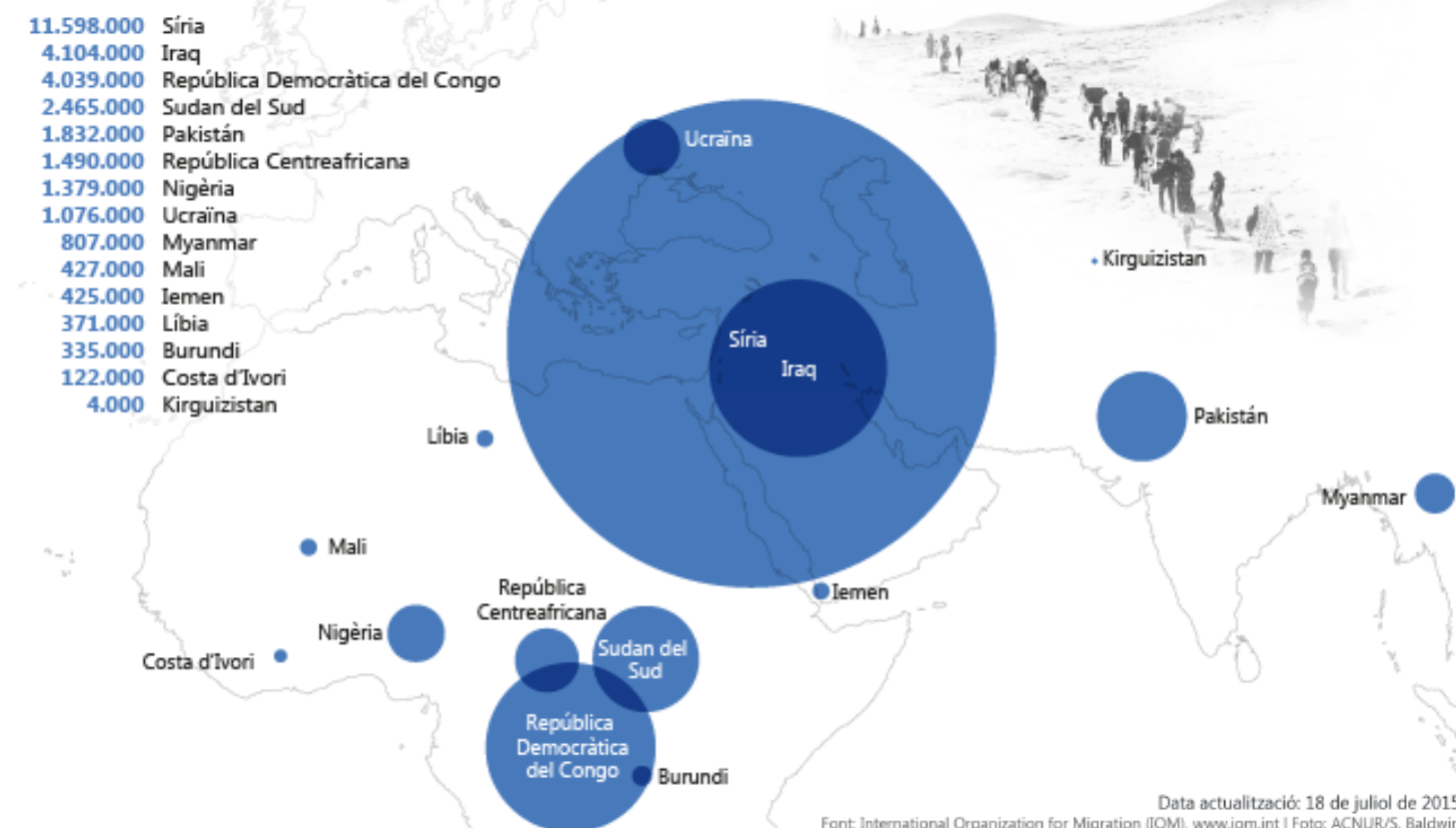
4. Exigir totes les llibertats democràtiques. A començaments de 2011, ja hi havia manifestacions que reivindicaven un canvi real del règim sirí i el final de la dictadura de Baixar al-Assad. Totes les revolucions que es van estendre pel món àrab van despertar molt d'interès i la revolta siriana va ser un clam democràtic frustrat per la repressió.

5. Pressionar perquè les potències implicades a la zona no s'aprofitin de la situació geoestratègica de Síria per agreujar encara més la situació. Prohibir el tràfic i la venda d'armes tant a Al-Assad com als grups gihadistes. Les potències que aporten armes són còmplices de la matança.

6. Fer arribar la nostra solidaritat i ajuda a la població de Síria que pateix les conseqüències de la guerra. Exigir el respecte dels drets humans i les llibertats vers els diversos pobles de la regió.

7. Que els avenços aconseguits en el dret internacional siguin respectats i aplicats amb la màxima urgència.

15 CONFLICTES QUE HAN ESCLATAT ELS DARRERS 5 ANYS i han provocat el desplaçament de 30 milions de persones

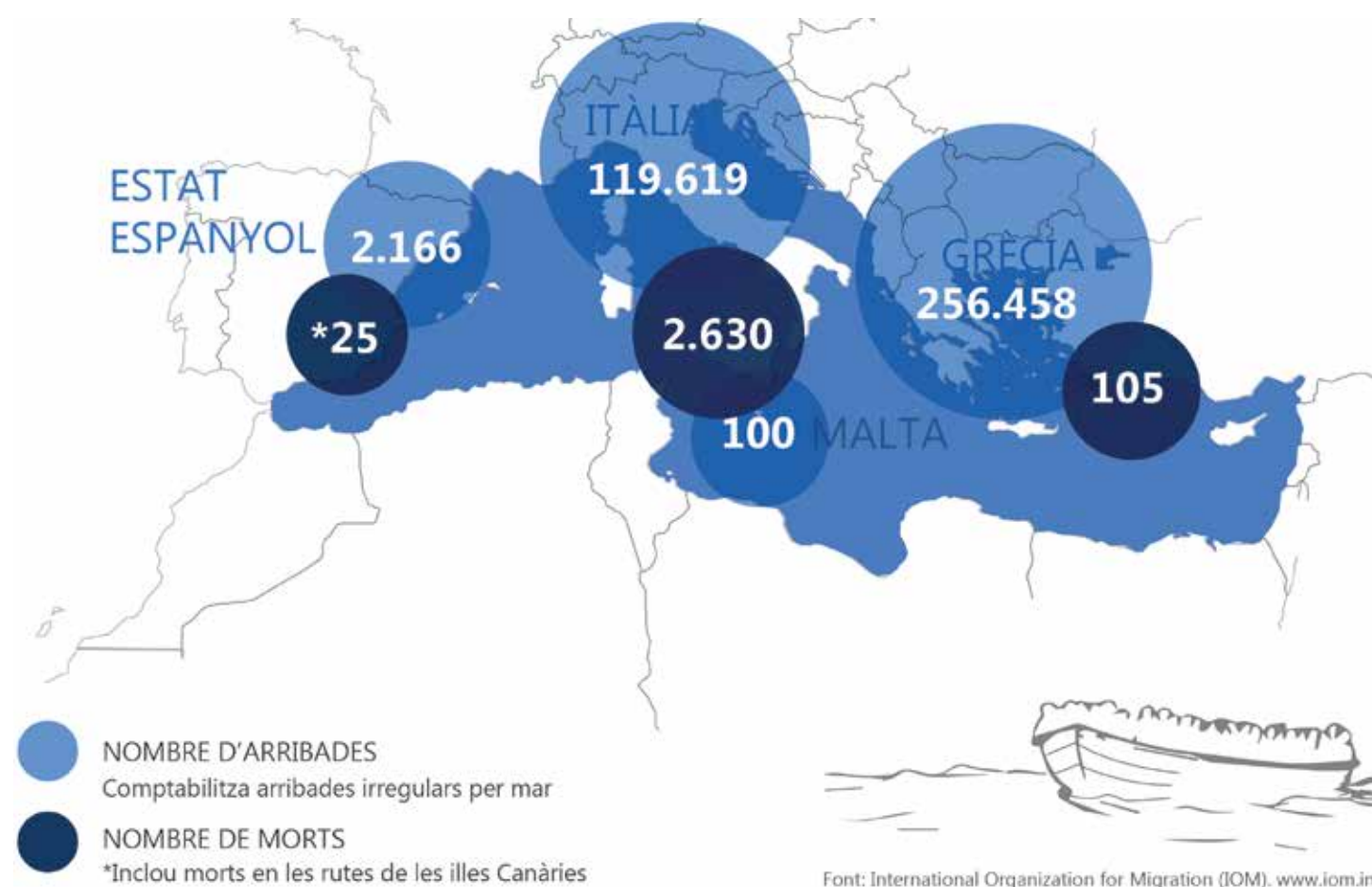

Tadamon Catalunya

Diverses persones implicades en la solidaritat internacional i els moviments per la pau i pels drets humans ens hem conformat en l'espai Tadamon Catalunya; Tadamon significa solidaritat en àrab. La nostra primera iniciativa, Solidaritat amb el poble de Síria, té com a objectiu canalitzar, des de Catalunya i per primera vegada de manera unitària, la necessària solidaritat envers el poble de Síria, que està patint una greu crisi humanitària.

> <https://tadamoncatalunya.wordpress.com>

Un imperatiu ètic per canviar les polítiques europees d'arrel

Anna Palou, Beatriu Guarro
Plataforma Stop Mare Mortum

La política de la UE pel que fa a les persones sol·licitants d'asil es caracteritza, sobretot, per una profunda hipocresia. Perquè, de vegades, les causes que originen els desplaçaments de moltes de les persones que intenten arribar a Europa cal buscar-les en la mateixa política europea, que sovint entén la cooperació amb els països del Sud en benefici propi, fins al punt de destinar-hi fons per implementar mesures coercitives a les fronteres o al nord de l'Àfrica. Europa, a més, continua fabricant i venent armes a països en conflicte, malgrat les prohibicions internacionals. Espanya, per exemple,

ja és el setè país exportador d'armes i el pressupost militar de l'Estat augmenta any rere any.

Les causes dels conflictes armats sempre són complexes i, sovint, els factors econòmics són determinants. No podem continuar esperant que esclati una guerra per començar a reaccionar: així doncs, cal pensar en actuacions preventives als països més desfavorits econòmicament. També cal fer efectiu el reconeixement d'un dret recollit a l'article 13 de la Declaració Universal dels Drets Humans: que tota persona té dret de fixar la seva residència allà on li plagui. Per això, ens proposem fer canviar el concepte de persona refugiada que estableix la Convenció de Ginebra perquè també inclogui les per-

sones que es veuen obligades a abandonar els seus països d'origen per motius econòmics.

A partir d'aquesta consideració fonamental, Stop Mare Mortum ha anat establint els seus principis d'actuació i els seus objectius. Es defineix com una plataforma de lluita per la defensa dels drets humans i la no violència. L'entitat centra els seus esforços en la denúncia de les morts a la Mediterrània i la crida a la responsabilitat dels estats i de la ciutadania per aconseguir un canvi radical de polítiques, tant pel que fa al foment de mesures efectives de refugi i d'asil com a l'impuls d'un nou concepte de cooperació internacional basat en el respecte i les necessitats de la població. Fins ara, hem organitzat diverses accions de

Stop Mare Mortum

Stop Mare Mortum és una plataforma ciutadana que engloba entitats i ciutadania de diferents ideologies amb un objectiu comú: fer pressió política i sensibilització ciutadana davant els milers de morts que es produeixen al mar Mediterrani, fruit de la necessitat de fugir de la precarietat econòmica o dels conflictes armats que es viuen a determinats països.

L'organització va néixer després d'una de les grans tragèdies que es van patir al Mediterrani: la mort de més de 800 persones el diumenge 19 d'abril de 2015. D'allà va sortir un primer manifest, al qual s'han adherit prop de 150 entitats i moltes persones a títol individual. Des de Stop Mare Mortum condemnem el genocidi migratori que converteix el Mediterrani en un cementiri. Es tracta d'un genocidi per acció –no oblidem els trets contra persones que intenten arribar a les costes europees–, però sobretot per una omissió d'auxili basada en l'apofòbia i en prejudicis culturals.

Denunciem que la Unió Europea tracta la immigració com una vulneració de fronteres i no com una crisi social i humanitària. Denunciem unes polítiques d'asil i refugi que contradueixen la Convenció de Ginebra i la complicitat dels estats europeus, guiats per interessos econòmics i comercials, amb els governs dels països d'origen de les persones migrants.

Per tot això, Stop Mare Mortum treballa en dos eixos: d'una banda, la sensibilització de l'opinió pública i el foment de la pressió ciutadana i, de l'altra, la incidència en les polítiques i els posicionaments dels partits polítics en els diferents nivells institucionals (municipal, nacional, estatal i europeu).

Actualment, tenim en marxa l'acció artística internacional *Rostres de la Mediterrània*, que pretén posar cara al mar Mediterrani que tenim o que imaginem. De moment, els treballs es poden veure al Facebook i el web de la plataforma, amb l'objectiu final de fer una exposició itinerant i un llibre amb els materials rebuts.

> <http://stopmaremortum.org>

denúncia. Especialment, hem convocat concentracions davant la seu de la Comissió Europea. La darrera acció –i també la més visible– va ser la concentració amb espelmes que va tenir lloc el dia 4 de setembre davant de l'estació del Nord. Allà, vam presentar una moció adreçada als ajuntaments perquè es comprometin a formar part de la Xarxa Catalana de Municipis Acollidors i exigeixin un augment del nombre de places d'acollida (a Catalunya, en aquest moment, només n'hi ha 28 de previstes!) i de la dotació econòmica i la garantia d'accés universal a tots els serveis públics.

Les polítiques d'integració i acollida, un maltractament burocràtic

www.directa.cat
directa@directa.cat
facebook.com/Directa?
TWITTER: @La_Directa
935 270 982
C. Riego núm. 37, baixos
esquerra (Barcelona)

www.fundacioflama.cat
info@fundacioflama.cat
672 684 719

Espacio del Inmigrante

(text subscrit per la campanya Tanquem els CIE)

Dissabte 13 d'octubre de 2012. Un dia després de la celebració de la festa nacional espanyola i de la seva insultant commemoració del procés colonial, la Direcció General dels Registres i Notariats de l'Estat publicava un document que recollia els nous requisits imposats a la població migrant que volgués adquirir els mateixos drets que la ciutadania mitjançant l'única via possible, l'obtenció de la nacionalitat. A la primera pàgina del document, es decretava que "el grau adequat d'integració a la societat espanyola no es redueix a un coneixement acceptable de l'idioma, sinó que cal un coneixement de les institucions i els costums i l'adopció de la manera i l'estil de vida espanyols". El document animava l'autoritat encarregada d'aquest procés de maltractament burocràtic a expressar si considerava que la persona migrant sol·licitant estava prou integrada o no. D'aquesta manera, en el context català i dins el procés de construcció de sobirania, s'implementava el que cínicaament es coneix com a llei d'acollida, que redueix l'obtenció del permís de residència i el reagrupament familiar al compliment d'una sèrie d'exigències i proves econòmiques i laborals. S'hi afegien la necessitat de demostrar que la persona estava integrada a través de la participació en cursos, una entrevista i, sobretot, l'exigència del coneixement bàsic de les llengües castellana i catalana.

L'exigència de la plena integració de les persones migrants a les societats espanyola i catalana no es limita al maltractament burocràtic. Des de la dreta fins a l'esquerra, la classe política inclou l'exigència de la integració dels que provenim de les antigues colònies als seus discursos, entrevistes i tertúlies. Ho fa amb una

naturalitat absoluta i, amb la mateixa naturalitat, els mitjans de comunicació publiquen declaracions com la del president de la comunitat de Madrid, Ignacio González, que va afirmar: "Si els immigrants no s'integren, se'ls haurà d'expulsar". També es publiquen titulars que asseguren que "els immigrants marroquins a Espanya estan menys integrats que a la resta d'Europa". Amb aquesta mateixa naturalitat, es pot arribar a sentir un home del carrer exigint amb absoluta convicció que ens hem d'integrar.

L'exigència de la integració de la població migrant no és més que una nova eina per perpetrar i reforçar un procés de colonització dels subjectes que provenim de les antigues colònies. Per defensar l'exigència de la llengua catalana, requerida exclusivament a la població migrant provinient de les antigues colònies, diversos polítics del context català utilitzaven l'argument del manteniment de la cohesió social mitjan-

L'exigència de la integració de la població migrant no és més que una nova eina per reforçar un procés de colonització dels subjectes

çant l'ús d'una llengua comuna que, òbviament, no s'exigeix a la població provinient d'Alemanya o de Madrid. A les persones provinents de països com el Perú, Bolívia o l'Equador, l'Estat espanyol ens exigeix que ens integrem en una societat que celebra la seva festa nacional el 12 d'octubre, una societat on existeixen catorze monuments a Cristòfor Colom. I alguns vam acabar entenent que, en realitat, se'ns exigeix

que adoptem davant de la societat espanyola la mateixa postura que adopta l'indígena agenollat davant del frare Fernando de Boyl que llueix a la base de l'estàtua de Colom de Barcelona. L'exigència de la integració parteix d'un violent qüestionament –en un sentit negatiu– dels sabers, els costums i les cultures dels que provenim de les excolònies. I, mitjançant l'estructura burocràtica, acaba determinant si s'atorguen (a

El funcionament de CIE com l'ubicat a la Zona Franca

DEBAT:

Crisi migratòria sobre Europa. Resposta des dels moviments socials

Dijous **19 de novembre** — 21 h

Centre Cívic **Pati Llimona**. C. Regomir, 3 Barcelona

de Barcelona són una mostra de la inhumanitat europea amb les persones migrants

través d'una targeta sanitària) semidrets temporals per viure en aquesta societat a aquesta gent (després d'haver superat les proves) o se'ls atorguen antidrets, que inclouen la possibilitat d'una deportació forçada.

La falsedat del concepte d'acollida

L'any 2015, el govern espanyol va concedir el poder d'elaborar les preguntes per a la prova d'accés a la nacionalitat espanyola a l'Institut Cervantes. Des d'aleshores, la perspectiva de la identitat nacional i els coneixements que s'assumeix que ha de saber un ciutadà espanyol no s'allunyen dels exigits per les autoritats els anys anteriors. Es continua preguntant què se celebra el 12 d'octubre, quines són les fronteres d'Espanya o els virregnats espanyols a les terres colonitzades. És aquí on la colonialitat del saber s'institueix amb tota la seva força, perquè les respostes que s'han de donar són les que corresponen a la identitat nacional espanyola, caracteritzada per la reivindicació del seu caràcter imperial i colonial. Així doncs, una persona que prové d'un context on potser el 12 d'octubre se celebra el dia de la resistència indígena

ha de contestar que aquesta data se celebra la festa nacional espanyola; una persona que provingui del Marroc, per exemple, ha de legitimar els territoris colonials de Ceuta i Melilla en referir-se a les fronteres espanyoles. El subjecte migrant que pretengui obtenir els mateixos drets que la resta de la ciutadania ha d'assu-

Es repeteix la idea que la població migrant és acollida per donar a entendre que la persona és rebuda, protegida i emparada

mir i repetir, durant el procés de maltractament burocràtic, les narratives que l'inferioritzen.

Dins aquest entramat, també apareix el terme *acollida*, d'ús comú quan es fa referència a la població migrant en el context europeu, espanyol i català. Polítics, autoritats, mitjans de comunicació i ciutadans repeteixen la idea que la població migrant és *acollida* i, d'aquesta

manera, donen a entendre que la persona és rebuda, protegida i emparada. Aquest mot fins i tot s'utilitza en diverses notícies relacionades amb els centres d'internament per a estrangers (CIE): "Els incidents d'aquest tipus als centres destinats a acollir, durant un termini màxim de 60 dies, els estrangers en situació irregular a Espanya i pendants d'expulsió són freqüents", "Els CIE de les Canàries només acullen 412 immigrants d'11.325". El concepte d'acollida, a més de denotar un paternalisme clar i una resposta únicament positiva de les estructures socials i institucionals vers la població migrant, oculta el maltractament burocràtic al qual ens veiem sotmesos. Aquest maltractament burocràtic és establert per polítics als quals ni tan sols tenim l'opció d'escollir i s'aplica mitjançant la llei d'estrangeria, que avala els nostres semidrets només si tenim un permís de residència que, de manera temporal, ens permet no ser perseguits i deportats, però que tampoc garanteix els mateixos drets que la ciutadania.

Aquesta mateixa llei inclou els antidrets, aplicats a les persones que no compten amb un permís de residència, de la persecució, la detenció en un CIE i la deportació.

Així doncs, el mecanisme burocràtic, els processos de sol·licitud de residència i, sobretot, les exigències d'integració acaben esdevenint, paradoxalment, els primers obstacles perquè una persona migrant estableixi la seva vida al territori, fet que impossibilita parlar de processos d'acollida a la societat local. L'abolició de la llei d'estrangeria, el tancament dels CIE i la creació d'espais, programes i activitats pedagògiques amb una perspectiva descolonial i antiracista destinades a la ciutadania podrien ser els primers passos a seguir si el que es pretén generar és una societat d'acollida. I, juntament amb aquests, l'inici d'un procés de reflexió (i d'esmena) sobre la normalitat amb què els carers, monuments, edificis i places reten home-natge a individus que van desenvolupar rols nefastos dins els processos colonials.

Espacio del Inmigrante

L'Espacio del Inmigrante va obrir les seves portes l'any 2012 arran de la retirada de la targeta sanitària a les persones migrants il·legalitzades per l'Estat espanyol. L'atenció i l'acompanyament mèdic és un dels elements centrals de l'espai, que a més compta amb serveis gratuïts d'assessoria legal, atenció psicològica i classes de castellà, anglès i wòlof. S'organitzen activitats culturals, pedagògiques i polítiques amb la intenció de crear una reflexió crítica i descolonial al voltant del sistema de control migratori i l'impacte que tenen aquestes normatives i lleis sobre la població migrant.

> www.espaciodelinmigrante.wordpress.com

Campanya Tanquem els CIE

La Campanya Tanquem els CIE neix el gener de 2012 arran de la mort d'Idrissa Diallo, un noi de Guinea Conakry que estava pres al CIE de Barcelona. Els primers membres provenen de diferents organitzacions i col·lectius en defensa dels drets de les persones migrants; ara mateix, però, nombrosos activistes a títol individual s'han anat afegint al grup.

La campanya té com a objectius fonamentals visibilitzar l'existència dels centres d'internament d'estrangers, denunciar les contínues vulneracions de drets que s'hi produeixen, procurar obtenir millores en les condicions dels interns i, sobretot, fer accions de cara al tancament d'aquests Guantánamos. També treballa en xarxa amb altres col·lectius per lluitar contra les deportacions, les batudes racistes i les polítiques frontereres.

> <http://tanquemelscies.blogspot.com.es>

Fundació Solidària Flama

Justícia social,
igualtat de gènere,
dret a l'autodeterminació

www.fundacioflama.cat
info@fundacioflama.cat

La Fundació Solidària Flama és una iniciativa sorgida de la societat organitzada amb l'objectiu de promoure la solidaritat entre els pobles i el seu benestar d'acord amb la justícia social, la igualtat de gènere i el dret a l'autodeterminació. Es defineix com un espai independent de les administracions públiques, de les agrupacions polítiques, de les confessions religioses i dels grups econòmics o socials constituïts. Flama impulsa iniciatives, preferentment en col·laboració amb altres entitats i moviments, que pretenen incidir en les causes de les diverses opressions que pateixen els pobles i les persones al món. Actualment, la seva activitat es dirigeix principalment als països de la ribera sud del Mediterrani o de l'Orient Mitjà i presta una atenció especial a la situació de les dones en els diferents contextos socials d'aquestes àrees geogràfiques.

Fonamentalismes?

■ **Nazanin Armanian**

Els fonamentalismes són moviments politicoreligiosos totalitaris, d'extrema dreta, que reapareixen avui com una reacció extremista davant el progrés i els avenços del racionalisme i el mètode científic. Tot i ser diversos, comparteixen diversos trets comuns:

- Representen les classes benestants, des de la burgesia compradora i rendista moderna i tradicional fins a la classe feudal.
- Representen el lumpenproletariat i la seva base social és justament aquest sector i no els obrers o camperols. Són gent que integra el gruix de les forces armades i paramilitars dels fonamentalistes, capaços de torturar, matar o fins i tot morir per quelcom tan poc espiritual com són els diners.
- Com que es consideren pobles o religions escollides per Déu, discriminen els altres pobles i les minories ètniques i religioses, els drets de les quals només es poden garantir en un sistema secular.
- Es caracteritzen per retre culte al líder suprem, el pastor, el guia que dirigeix una massa amorfa sense voluntat ni capacitat per pensar de manera autònoma. El ramat substitueix la ciutadania.
- Reivindiquen, com altres feixismes, els suposats valors d'un passat idealitzat que, a més, són vàlids per tots els llocs i tots els temps.
- Es lucren amb un estat continu de crisi, caos i guerra, un negoci –reglamentat detalladament pels textos sagrats de les religions abrahàmiques– que els permet apoderar-se de les fortunes alienes i mantenir un control absolut sobre la comunitat.
- Són profundament anticomunistes, però no per l'ateisme del marxisme, sinó perquè aquest atempta contra la "santedat de la propietat privada", fonament del seu domini sobre la comunitat.
- Aconsellen austeritat i divulguen el culte a la senzillesa entre els més pobres, mentre els seus promotors fan créixer les seves fortunes.
- Prohibeixen tota mena de llibertats polítiques i personals, inclosa la llibertat de pensament, en el seu intent de restauració religiosa. Alguns fonamentalismes prohibeixen la música, el ball, l'art, les celebracions alegres, la roba de colors vius, les rialles o que dues persones s'agafin de la mà.
- Comparteixen el culte als morts perquè són incapaços d'establir un estat del benestar en aquesta vida.
- Són antiestrangers perquè temen que altres influències afebleixin el poder i el control que exerceixen sobre les estructures tradicionals dels seus feus.
- Usen el terror i la violència, els càstigs físics i psicològics, la tortura i la pena de mort. Ni els menors se salven de la seva crueltat, ja que els seus textos sagrats estableixen que les nenes majors de set o vuit anys i els nens majors de quinze ja són adults i responsables dels seus actes. Els seus textos divins preveuen la pena de mort per a mig centenar de pecats convertits en delictes.
- Són misògins. La dona pertany a la categoria de subgènere. L'enfocament anticientífic de la seva doctrina creacionista justifica l'existència de la dona al servei de la "quietud de l'home" (Alcorà, 30:21) o amb l'objectiu que "Adam no estigui sol" (Gènesi II: 18 i 22). Teoritzava l'estatus inferior de la dona pel seu destí biològic (fet que confirma la relació directa entre sexisme, racisme i especisme) perquè la diferència sigui sinònim de privació de drets.

Les rutes de la vergonya

■ **Joan Fradera**

Fundació Solidària Flama

La presència de milions de refugiats sirians als països veïns de Síria ha arribat a un punt de saturació els darrers mesos. El cas del Líban és prou eloqüent: amb poc més de quatre milions d'habitants, el país –que durant dècades ha acollit centenars de milers de refugiats palestins i armenis– ha rebut entre 1,2 i 1,5 milions de sirians en aquests anys de guerra. A més del desbordament consegüent, aquest fet amenaça de trencar els fràgils equilibris existents entre comunitats.

No és estrany que el flux de persones del Líban en direcció a Turquia i, d'aquí, a les illes gregues sigui continu: així comença un llarg periple que les ha de dur, a través dels Balcans, cap a Àustria i Alemanya. A aquest flux, s'hi afegeixen persones de l'Afganistan, Eritrea, l'Iraq, el Sudan... L'atenció de l'opinió pública internacional s'ha desplaçat de les costes de Líbia i l'illa de Lampedusa, on la Mediterrània ha esdevingut una veritable fossa comuna per a milers de persones, a les noves rutes on es desenvolupa la cursa d'obstacles. Els problemes de fons continuen sent els mateixos: manca de suport als països del Sud que reben l'allau migratori en primera instància, multiplicació d'uns murs de contenció (des de Ceuta i Melilla a Calais) que són totalment inútils i, sobretot, la manca de responsabilitat col·lectiva dels països de la UE.

Sovint, quan es parla d'anar a les causes de la crisi migratòria, la proposta és afegir-se

als bombardejos sobre Estat Islàmic a Síria. La història més recent, des de Líbia a l'Afganistan, passant per l'Iraq i Mali, ens mostra els efectes d'aquestes intervencions de les principals potències occidentals. Els resultats, gairebé de manera invariable, han estat l'enfonsament i la descomposició dels estats afectats després de guerres interminables. I els efectes humans han estat l'empitjorament de les condicions de vida i de seguretat de la major part de la població, que s'ha vist empesa a cercar la solució en l'èxode massiu.

En qualsevol cas, ens cal una resposta ràpida per convertir Catalunya en un país d'acollida per als refugiats que arriben a

Europa. En aquest sentit, fem una crida a la societat civil i a les institucions. En uns moments en què volem decidir el futur del nostre país i fixar els elements fonamentals que l'han de conformar, no podem deixar de denunciar les polítiques migratòries habituals de la UE i el Sistema Europeu de Vigilància de Fronteres, mecanismes dels quals el govern espanyol és un fidel seguidor. No podem indignar-nos amb la violència fronterera a Hongria mentre aquí es construeixen presons il·legals anomenades CIE, es disparen pilotes de goma que causen la mort a immigrants subsaharians a Ceuta i es priva bona part dels arribats fins aquí de drets elementals.

XERRADA-DEBAT:

Fonamentalismes i drets de les dones. L'altra cara del patriarcat

Dijous 8 d'octubre — 19:30 h — Centre Cívic **Pati Llimona**. C. Regomir, 3 Barcelona

INTERVENEN: - **Dolores Juliano**. Dra. en Antropologia i exprofessora de la UB
- **Mariam Chmeis Kassar**. Associació Wardah Boutros (Líban)